

Σημείωμα

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ "BREXIT"

Του Ανδρέα Ανδριανόπουλου

Ο θρίαμβος του Ντόναλντ Τράμπ στην Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ξετυλίγει ένα πολιτικό αφήγημα πρωτόγνωρο για τον Δυτικό κόσμο. Σηματοδοτεί την αρχή των "no nonsense politics" (πολιτικής δίχως φιοριτούρες) και το τέλος της 'πολιτικής ορθότητας' (political correctness). Δείχνει καθαρά την αντίδραση ενός κόσμου μπουχτισμένου από πολιτικές επιλογές που έχουν σαν κριτήριο την φροντίδα και εξοχήν πολιτικών και κοινωνικών μειονοτήτων καθώς και αυτο - θυματοποιημένων περιθωριακών ομάδων. Η κραυγή της κοινωνίας ακούγεται ξεκάθαρη. Φροντίστε τον βασικό κορμό της δικής σας κοινωνίας και σταματήστε να ασχολείσθε με ειδικές περιπτώσεις και περιθωριακές ομάδες.

Σε πολύ μεγάλο βαθμό το αποτέλεσμα της αμερικανικής εκλογής μοιάζει με το βρετανικό δημοψήφισμα για την έξοδο της Βρετανίας από την Ευρώπη. Και στην περίπτωση του Brexit αλλά και στις αμερικανικές εκλογές οι ψήφοι υπέρ του κατεστημένου (για την Κλίντον στις ΗΠΑ και για παραμονή στην Ευρώπη στη Βρετανία) είχαν συγκλονιστικές ομοιότητες. Εναντίον του Τράμπ στην Αμερική και υπέρ της Ευρώπης στο Ηνωμένο Βασίλειο τοποθετήθηκαν οι φυλετικές, εθνικές και κοινωνικές μειονότητες (ΗΠΑ) και ορισμένες φτωχές περιοχές της χώρας που αποζητούσαν κοινοτικές επιδοτήσεις (λιμάνια, Σκωτία, Δυτική Ουαλία) και οι καλοαμοιβόμενες οικονομικές ελίτ των χωρών αυτών (Ουώλ Στρήτ και μεγάλες επιχειρήσεις στις ΗΠΑ, το Σίτυ και πολύ εύπορες μεγαλοαστικές περιοχές στη Βρετανία). Όλος ο υπόλοιπος πληθυσμός κινήθηκε εναντίον της πολιτικής ορθότητας και υπέρ της μεγάλης μάζας του πληθυσμού που υφίσταται πανικόβλητος τις πιέσεις της οικονομικής αβεβαιότητας και την βαρβαρότητα του μεγάλου δημόσιου τομέα. Που όμως αδιαφορεί για τα πραγματικά προβλήματα του απλού κόσμου.

Το αύριο είναι πολύ δύσκολο να περιγραφεί. Ο Τράμπ υπήρξε μέχρι τώρα στρατός του ενός ανθρώπου - με άγνωστους συνεργάτες και ελάχιστα στοιχεία μακροπρόθεσμων πολιτικών και οικονομικών επιλογών. Πολλά από αυτά που είτε προεκλογικά δεν αντέχουν σε σοβαρή και λεπτομερή κριτική ανάλυση. Αν θα επιμένει σε κάποιες η και στις περισσότερες από αυτές, θα το δείξει η συνέχεια. Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής ιδιαίτερα οι απόψεις που έχει εκφράσει προσεγγίζουν τα όρια της επικινδυνότητας. Αν τις ακολουθήσει ολόκληρο το πλέγμα των εξωτερικών σχέσεων της υπερδύναμης κινδυνεύουν να τιναχθούν στον αέρα. Και να πληγωθεί καιρία η πολιτική της αξιοπιστία. Τι θα γίνει λχ με την Ρωσία και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης (είτε είναι στο NATO είτε όχι - λχ Ουκρανία).

Πως θα κινηθεί στη Μέση Ανατολή; Τι θα κάνει στη Συρία όπου δεν δέχεται την διάκριση μουσουλμάνων μετριοπαθών πολέμιων του Ασσάντ και ακραίων (Ισλαμικό Κράτος και Αλ Καέντα) - όπως κάνει και η Ρωσία. Τι θα γίνει με την Αίγυπτο που στηρίζεται στην Σαουδική Αραβία (που μάλλον - σύμφωνα με τις εξαγγελίες του θα είναι στη δυσμένεια του Τράμπ) και οπλικά στις ΗΠΑ; Τα ερωτηματικά είναι ατελείωτα και οι απαντήσεις δυσχερείς.

Με την δημιουργία της ομάδας μετάβασης (transition team) θα πάρουμε λογικά μία πρώτη γεύση για το προς τα που θέλει να κινηθεί ο εκλεγμένος Αμερικανός Πρόεδρος. Μόνο τότε θα μπορέσουν να γίνουν οι πρώτες σοβαρές εκτιμήσεις.